

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

31. SRPNA 2025

Z obsahu:

**Jediný Bůh s nekonečnou
láskou stvořil všechno
a dal nám život**
Homilie papeže Lva XIV.
při mši za péči o stvoření
v Castel Gandolfu
9. července 2025,
Vesnička Laudato si'
- strana 2 -

Nejčestnější místo
Zamyšlení nad
liturgickými texty
22. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Bl. Ingrid Švédská
Libor Rösner
- strana 4 -

**Eucharistie -
dálnice do nebe**
- strana 5 -

**Zázraky na přimluvu
Carla Acutise**
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (6)
Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Carlo Acutis bude 7. září svatořečen (spolu s Pierem Giorgiem Frassatim)

Jediný Bůh s nekonečnou láskou stvořil všechno a dal nám život

Homilie papeže Lva XIV. při mši za péči o stvoření
v Castel Gandolfu 9. července 2025, Vesnička *Laudato si'*

Vtento krásný den bych nejprve chtěl vyzvat všechny, počínaje sám sebou, abychom prožili to, co slavíme v krásě katedrály, kterou bychom mohli nazvat „přírodní“, s rostlinami a mnoha prvky stvoření, které nás

sem přivedly, abychom slavili Eucharistii, což znamená: díkůvzdání Bohu.

Je mnoho důvodů, proč chceme v této Eucharistii Bohu děkovat: tato slavnost by mohla být první podle nového mešního formuláře za péči o stvoření, který je

také vyjádřením práce různých vatikánských dikasterií.

Osobně děkuji mnoha lidem zde přítomným, kteří na této liturgii pracovali. Jak víte, liturgie představuje život, a vy jste životem tohoto centra *Laudato si'*. Chtěl bych vám v tuto chvíli, při této příležitosti, poděkovat za vše, co děláte v návaznosti na tuto krásnou inspiraci papeže Františka, který věnoval tento malý kousek země, tyto zahrady, tyto prostory právě proto, aby bylo možné pokračovat v tak důležitém poslání, o kterém víme po deseti letech od vydání encykliky *Laudato si'*:

Pokračování na str. 10

Jaký význam má putovat do Jeruzaléma, když mohu zůstat doma, kde můžu Ježíše kdykoliv navštívit? Snad kontroverzní otázka, ale jde o parafrázi slov Carla Acutise, (str. 5–9) který bude 7. září svatořečen – spolu s Pierem Giorgiem Frassatim (viz minulé číslo Světla).

Na první slyšení se podobné prohlášení může zdát poněkud přemrštěné. Nutno však vidět za ním celou duchovní hloubku osobnosti – v našem případě Carlovy. Pak pochopíme, co tím autor myslel: Bůh je přítomen ve všech svatostáncích světa, stačí jen navštívit nejbližší kostel. A je smutné, když kostely v našem okolí zejí prázdnotou... Nejde o to, znevažovat či zakázat poutě do významných svatých míst, jako jsou Řím, Jeruzalém, Fatima... Konečně, Carlo rád navštěvoval různá poutní místa v Itálii, včetně nejoblíbenějšího Assisi, kde také spočívá jeho tělesná schránka. Putování na poutní místo však nemá být podníceno senzacechtivostí či „odškrtnutím“ položky v seznamu osobních duchovních aktivit jako povinností (známých např. v islámu – aspoň jednou za život pouť do Mekky). Pouť by měla naopak vycházet z osobního vztahu s Bohem a potřeby prožít s ním mnohem intenzivnější setkání na místě, které je promodlené, mimořádně omilostněné, ba i zázračné – ano, i zázraky patří do našeho života, jen si je nesmíme chtít „kupovat“, či je automaticky očekávat... Podstatná je naše bezmezná důvěra v Boží Prozře-

telnost, jejíž majestát se může projevit i naprosto opačně, než očekáváme. My nevíme, co je pro nás, naše blízké či lidské pokolení nejlepší – to ví jenom sám Dárce milostí. Chceme-li jednoduchý příklad, jak taková zbožnost má vypadat, můžeme se podívat i do života sv. Juliána Eymarda (str. 11–13) Případně, pokud jsme měli takovou příležitost, vzpomeňme na své vlastní dětství či mladá léta: možná v tomto období najdeme více upřímnosti a lásky k Pánu, než jich máme dnes...

„Ach, ty děti!“ – častý to povzdech rodičů. Pravda, někdy jejich bujarost či velké omyly v chování způsobují takové bolesti, ale zároveň si lze všimnout i dětské nevinnosti ve víře – je to tak biblické! (srov. Mt 18,3) Ovšem jako dospělí jsme povinni mít navíc dostatek soudnosti, (srov. 1 Kor 14,20) která pak znásobuje účinky Božích milostí, jež nám jsou darovány na základě naší bezvýhradné víry odevzdaného Božího dítěte. Asi nejeden dospělý křesťan by byl rád, kdyby o sobě slyšel slova adresovaná Carlovi: „Okouzlit mě svojí hlubokou vírou, nezištnou činnou láskou a přitažlivou čistotou.“

Na všech dosud jmenovaných vidíme rovněž i to, že se „nikam necpali“ za každou cenu, i když se v běžných věcech nelišili od svých vrstevníků. Na prvním místě jejich žebříčku hodnot totiž neby-

lo nic z tohoto světa, ale BŮH. Pro něho se byli ochotni zřít i toho, co si jiní doprávali plnými doušky – a nemuselo jít jen o špatné věci. Vnimejme i jistou souvislost s dnešním evangeliem: „nehrali“ s tímto světem, nesrovnávali se s druhými (str. 3), ale dobře věděli, kde je jejich místo – v Božím náručí. Tam se cítili nejbezpečněji, v něm měli jistotu a naději, že je nemine věčné štěstí – „život v nebi“, po němž každý člověk touží, ať už je dítětem, či dospělým člověkem, a ať už si je toho vědom, či nikoliv. Důsledně vzato, v životní praxi to znamená každý den postupně opouštět vše, co brání tomu – slovy Carla Acutise – „*abych z něj promrhal byt' jen jednu minutu věcmi, které se nelíbí Bohu*“. Takové jsou totiž počty Boží: „*Svatost není počítáním, ale odčítáním – aby mě ubývalo a aby mohl růst Bůh*.“

Jak to dopadá, když tuto rovnici obrátíme, vidíme nejen na stavu lidské společnosti, ale i na životním prostředí. Ať už nás k tomu vede čistý pragmatismus, anebo láska k tomu, co Bůh stvořil a co pak svěřil do péče člověka, využijme také *Světový den modliteb za péči o stvoření* (1. září) k tomu, co je podstatné: o veškeré tvorstvo se staráme jako dobří hospodáři nejen proto, abychom přežili, ale hlavně proto, abychom vyplnili vůli Stvořitele (srov. Gn 1,26–30) a prokázali mu tak – i změnou životního stylu – lásku, kterou si zaslouží mnohonásobně více než kdokoliv jiný.

Daniel Dehner

Vstup s Ježíšem do domu *jednoho z předních farizeů*, který pozval Pána na oběd. Pros Duha Svatého, aby tě uchránil *ošklivého býlí*, které je nebezpečné tím, že brání skutečnému uzdravení duše. Toto býlí je *domýšlivost*, která je proto tak těžce vyléčitelná, protože postižený je přesvědčen, že žádné uzdravení nepotřebuje, a proto se mu přímo brání. Vnější projevy této choroby můžeš dnes spolu s Pánem pozorovat v prostředí tohoto farizejského příbytku.

Rozhlédni se po tvářích vážených mužů, kteří sem vstoupili již před Pánovým příchodem. I ty z nich můžeš vyčíst, že tato společnost nemá v úmyslu v první řadě uctít Ježíše jako vzácného hosta. Chtějí se dostat do jeho blízkosti, aby ho mohli kriticky sledovat. Co je vede k tomu, aby slídili po jeho chování? Chtějí se sami ospravedlnit. Pozorují se škodlivým zaujetím svého hosta, ale přitom zapomněli kontrolovat své vlastní chování. Vůbec jim nepřipadá trapné, jak se před pozvaným jedním přes druhého snaží získat co nejčestnější místo. Nestává se i tobě, že věnuješ druhým přemíru své kritické pozornosti, a zapomínáš přitom na nezbytnost zpytovat v první řadě sám sebe?

Ježíš vidí všem až do hloubi duše a využije vzniklé situace k tomu, aby dal přítomným taktní a současně velmi moudré naučení. Naslouchej mu tak, jako by mluvil jen k tobě. Je to pro tebe také příležitost, aby ses naučil, jak se máš dívat na cizí pochybení. Vidiš-li kolem sebe něco nedobrého, není to ani v nejmenším důvod k uspokojujícímu vědomí: to já takový nejsem. Pros Pána, aby tě naučil dívat se na druhé jako na zrcadlo své vlastní nedokonalosti. Jinak si i ty počínáš právě tak jako onen host z Pánova vyprávění, který obsadil nepatřičné místo. Čím více tě troufalost odvádí od skutečnosti, tím větší bude tvoje zahanbení ve chvíli pravdy.

Abys dobře poznal, kde je tvoje místo, odlož zlozvyk srovnávat se s druhými. Zanech chování, které je vlastní lidem tohoto světa, vázaným na *hmotnou horu*. Pro Ježíšovy učedníky platí zcela jiné podmínky a také zcela jiné možnosti: *jsi závazně spojen s městem živého Boha*. V tomto městě neplatí pozemské konkurenční vztahy. Zde tomu není tak, že místo, které obsadí jeden, je už pro druhého

Nejčestnější místo

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Kdo se poníží, bude povýšen.

nedostupné. V tomto městě mají všichni *stejná práva jako prvorození*. Aby sis našel místo, které ti právem patří, nedívej se na druhé, ale na Ježíše.

Líčí případ domýšlivého hosta jako *podobenství*, protože mu jde o mnohem více než jen o zasedací pořádek na velké hostině. Když ti radí, abys zaujal *poslední místo*, nesleduje tím ani v nejmenším tvoje ponížení, nýbrž tvoji opravdovou radost ve slávě. Posílá tě totiž tam, kde má jeho láska ty největší možnosti, jak tě obdarovat.

Když si lidé chtějí získat přízeň a lásku druhého člověka, snaží se všemožně, aby se mu jevíli v co nejlepším světle. Chtějí ho přesvědčit, že nikdo jiný si nezaslouží větší pozornosti. Taková láska se nepřestává točit kolem vlastního já a je nakonec zdrojem polovičaté radosti, kterou stále kalí nejrůznější obavy a trápení.

Chtěl bys udělat něco, čím bys mohl na sebe upoutat Ježíšovu pozornost, ukázat na něco, co by se mu mohlo na tobě obzvláště líbit? Je tu jedna zaručená možnost: v ničem mu nepřekážet a umožnit, aby v jeho díle vynikla jeho úplná svoboda. Tím, že se posadíš na poslední místo, mu dovoluješ, aby si tě posadil tam, kam sám chce.

Nikdy nezapomínej, že tvoje radost zcela závisí na jeho radosti. Jemu působí největší potěšení, když tě může obdarovat svými milostmi a dary nikoliv proto, že vynikáš nad jiné, ale právě proto, že jsi ze všech nejubožejší. Tak jako tě miloval, když jsi ještě nebyl, a stvořil si tě z ničeho, tak si i nyní chce z tvé nicoty vybudovat svůj zamilovaný příbytek. Celá tvoje zásluha spočívá v tom, že se stále vracíš na své pravé místo, kde si nepřipisuješ něco, co ti nepatří, ale dáváš svému Pánu úplnou svobodu.

Na tom se zakládá tvoje skutečná bláženost. To je Ježíšovo tajemství *posledního místa*. Místo potěšení z klamného zdání, jakého pokroku jsi už dosáhl vlastním přičiněním, ti Ježíš nabízí zcela jiný zdroj ne-

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,19–21.30–31

Synu, dělej své práce ve skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost.

Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchýtilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2. čtení – Žid 12,18–19.22–24a

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, ze které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří, a přitom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby (Bůh) už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozců, kteří jsou zapsáni v nebi; (přistoupili jste) k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

Evangelium – Lk 14,1.7–14

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si

Dokončení na str. 4

narušitelné radosti: ohromující vědomí, že si tě pro sebe našel sám nekonečný Bůh, ačkoliv sám o sobě nejsi vůbec nic. Čím hlouběji sestoupíš do pravdy o své vlastní nicotě, tím úžasnější je pro tebe skutečnost, že si tě z vlastního rozhodnutí zamilovala nekonečná Láska a pozvedá tě k sobě: *Bůh se ve své dobrotě postaral o chudáka*⁽¹⁾ a dal mu jako *prvorozenému* podíl na svém životě. To je skutečný důvod, proč *spravedliví jásají před Bohem a veselí se v radosti*. Neboj se posledního místa. Jen tam nejsi vězněm *své domýšlivosti*. Ježíš tě z jejího zajetí *vyvádí k šťastnému životu*. A proto *zpívej Pánu a veleb jeho jméno*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 68,11; ⁽²⁾ srov. Ž 68,5.

Bl. Ingrid Švédská

Nositelkou jména Ingrid je v naší zemi více než 2 600 žen. Ve světě ho nosila či nosí řada umělkyní a sportovkyň, dokonce i královny, ale také, to především, jedna blahoslavená. Pocházela ze Švédska a země jejího původu bývá jednou z variant, jak je uváděna – viz titulky. Jindy se k jejímu křestnímu jménu připojuje typicky severské příjmení – Elovsdotterová, tj. Elovova dcera.

Blahoslavená Ingrid se narodila někdy po roce 1220 ve švédském Skänninge. Pocházela ze společensky významné rodiny. Otec Elov (někdy psán jako Elof) patřil k nejpřednějším mužům království a díky matce, mimo jiné sestře uppsalského arcibiskupa Folkeho Johanssona, proučila v Ingridiných žilách královská krev.

Někdy v mladém věku byla Ingrid provdána. Nevíme kdy, nevíme za koho, víme jen, že se rozhodnutí rodičů podvolila navzdory své touze. Přitahoval ji život za zdmi kláštera, stranou tohoto světa, nikoliv život za zdmi mocného hradu, v centru světového dění. Stála za tím výchova, žitá víra a opravdová zbožnost, která si ce může být projevoována i v manželství, nicméně Ingrid toužila po klášteře každým dechem svého já.

K naplnění této touhy dostala příležitost, když její manžel opustil (neznámo kdy) tento svět. Ingrid šla této příležitosti vstříc – na svém pozemku ve Skänninge vystavěla (s vydatnou podporou svých sourozenců) u kostela sv. Martina dominikánský klášter – první klášter kazatelského řádu ve Švédsku. Dokonce kvůli

tomu několikrát putovala do Říma, aby pro založení kláštera, resp. dominikánské komunity vymohla osobní povolení od Kristova náměstka. Povedlo se a do Švédska se vracela s listem podepsaným Martinem IV. (1281–1285). Na Nanebevzetí Panny Marie roku 1281 byl tehdy již postavený klášter vysvěcen.

Již před jeho založením však bíločerný hábit sester dominikánek Ingrid nosila, jak nepřímou dosvědčuje její pozdější duchovní vůdce Petr z Dacie. Nepřímou proto, že její jméno výslovně neuvádí, avšak v jednom dopise z října 1277 oznamuje, že ve Skänninge má šest duchovních dcer, které tam chtějí založit dominikánský konvent, a že dvě z nich již dominikánkami jsou. Které, to prozrazují jiné zdroje – sestry Ingrid a Kristýna Elovsdotterovy. S výstavbou kláštera Ingrid pomohl i král Magnus III., jehož neteř Markéta do kláštera rovněž vstoupila.

První komunita dominikánek ve Švédsku byla obdařena nevšedními milostmi. Vypráví se o jedné ze starších sester, která přijímala jen nejnужnější minimum potravy a spávala vsedě, jiná řeholnice prožívala v pátky extáze a dostalo se jí daru

Bl. Ingrid Švédská

stigmat. Obě tyto milosti připravil Bůh rovněž pro představenou kláštera – Ingrid. Také ona upadala do extáze a nosila na svém těle znamení Pánova umučení.

Podobně jako ona starší řeholnice se taktéž Ingrid spokojila jen s velice skrovným množstvím potravy, jinak prožívala svůj život v tuhé askezi, přičemž vstup do kláštera ani obléknutí hábitu neznamenal v tomto směru nižší výrazný předěl; byla zvyklá tak žít již dříve a výjimku nedělala ani na svých poutích na zbylá dvě (po Římu) nejvýznamnější poutní místa té doby, na něž zavítala – ke Spasitelovu hrobu do Jeruzaléma a ke hrobu sv. Jakuba do Santiaga de Compostela.

V čele kláštera ve Skänninge nestála pokorná a laskavá Ingrid dlouho – pouhý rok. Dne 2. září 1282 (jindy se uvádí 9. září) si ji totiž Pán života a smrti povolal k sobě.

Lidé měli jasno – zemřela svěřice. Proto prakticky hned po jejím skonu začali putovat do Skänninge, kde byla Ingrid pohřbena, aby si u jejího hrobu vyprosili ať už uzdravení, nebo vyslyšení prosb a pomoc v nesnadné životní situaci. Často bývali vyslyšení, nebylo tudíž divu, že kult této řeholnice v zemi rostl. Nebylo ani divu, že nakonec král Erik Pomořanský spolu se švédským episkopátem vyslal roku 1414 žádost na kostnický koncil ohledně její kanonizace (spolu se žádostmi o kanonizaci Brynolfa ze Skary a Nilsa Hermanssona). Koncil však řešil především otázku trojpapežství, navíc přiložený životopis a soupis zázraků patrně nebyly dostačujícími argumenty, resp. je jejich ža-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, neseď si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: »Uvolni mu místo!« Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: »Příteli, pojď si sednout dopředu!« To ti bude ke cti u všech, kteří budou s te-

bou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“

datele nedodali v odpovídající formě, aby se rozhodlo o vyzdvížení těchto tří osob ke cti oltáře. Koncil nicméně dal svolení k zahájení jejich beatifikačního procesu, který byl v případě dominikánské převorky ze Skänninge po několikaletém přerušení v roce 1448 (podle některých vinou nedostatku peněz) dovršen 16. března 1499, kdy papež Alexandr VI. povolil translaci jejich tělesných pozůstatků na důstojnější místo uložení. Ve výčtu zázraků na Ingridinu přimluvu čteme např. o případu mrtvého hochu utopeného ve studni, který díky jejímu orodování ožil, o slepé dívce, které se navrátil zrak, také o námořnících zbloudivších v mlze, jimž Ingridina přimluva pomohla šťastně doplout mezi útesy do přístavu.

Další dva, o jejichž beatifikaci byl tehdy koncil požádán – Brynolf a Nils, se dočkali taktéž, prvně jmenovaný byl blahorečen roku 1492, druhý roku 1515.

K translaci Ingridiných ostatků následně došlo 29. července 1507. Provedli ji biskup Ingemar z Växjö a biskup Vincent Henningsson ze Skary. Tento akt se odehrával rovnal beatifikaci, avšak k oficiálnímu uznání ze strany Říma už nedošlo. Příčinou byla reformace, která ve Švédsku našla půdu více než úrodnou, zkropenou nadto krví mučedníků; jedním z nich byl např. i veřejně popravený biskup Vincent Henningsson ze Skary.

Reformátoři Ingridin klášter i velkou část jejich relikvií zničili. Část se podařilo přepravit do opatství Vadstena, založeného sv. Brigitou. Odtud v roce 1645 ukradl lebku bl. Ingrid francouzský baletní mistr Antoine de Beaulieu v domněnání, že jde o lebku sv. Brigity, jejíž ostatky zde rovněž spočívaly. Pohnut svědomím a také možná ze strachu odevzdal Ingridinu lebku francouzskému velvyslanci, který ji poté uložil v kostele v Courson-les-Carrières.

Na závěr dodejme, že Johan, bratr bl. Ingrid, měl dceru Kristýnu, která se provdala za Birgera Pederssona. V roce 1293 však zemřela a Birger se oženil znovu. Se svou druhou manželkou Ingeborg Bengtsdotterovou měl několik dětí a jedno z nich byla sv. Brigita Švédská. Je pravděpodobné, že zbožný otec památku tety své první ženy uchovával živou a že její vzor ve svém srdci uchovávala i pozdější spolupatronka Evropy.

Eucharistie – dálnice do nebe

Severoitalský teenager Carlo Acutis do nebe odešel v pouhých 15 letech (1991–2006), blahorečen byl 10. října 2020 a 7. září 2025 bude spolu s Pierem Giorgiem Frassatim svatořečen. Nic nefascinovalo bezprostředního, sympatického chlapce víc než Ježíšova živá přítomnost ve svaté Eucharistii. Ta ovlivnila jeho život a zformovala ho v moderního apoštola 21. století. Jeho krátký život nám ukazuje, co v naší době znamená být skrz naskrz eucharistickým člověkem.

Carlo pocházel ze zámožné italské rodiny, ale na svět přišel 3. května 1991 v Londýně, kde v té době pracoval jeho otec jako finanční expert jedné investiční banky. V Anglii byl rovněž pokřtěn ještě předtím, než se v září všichni tři (i s matkou) vrátili společně do Milána. Carlovi rodiče byli sice katolíky, avšak k víře spíše lhostejní a nepracovní. Tím, kdo malému chlapci otevřel dvířka do světa víry, byla mladá polská pečovatelka Beata. Carlova matka Antonia vzpomíná: „Když měl Carlo tři nebo čtyři roky, vždy chtěl vejít do kostela, aby pozdravil Ježíška... Začal mi následně klást otázky o víře, já jsem mu však často nedokázala odpovědět. Požádala jsem proto o pomoc jistého kněze. Tak jsem se díky Carlovi postupně přiblížila k Ježíši.“ Podobně se vedlo i chlapcovu otci.

Carlo se svojí maminkou

Carlo byl mimořádně spontánním, živým dítětem, přičemž – jak dosvědčují rodiče – nikdy ne trucovitým, ale poslušným navzdory tomu, že měl průbojnou povahu. Byl veselý a vtipný, vždy dobře naladěný – skutečné sluníčko. Na každý podnět Boží milosti reagoval s neobyčejnou citlivostí a rozhodností, takže když mu například jako čtyřletému zemřel milovaný dědeček

z mamčině strany, často prosil maminku nebo babičku, aby s ním šli na mši svatou, protože tím chtěl pomoci dědečkovi dostat se do nebe – jak mu to zřejmě vysvětlila pečovatelka Beata. Avšak na svaté přijímání, k němuž by už tehdy byl velmi rád přistoupil, si Carlo měl ještě chvíli počkat. Nejprve se totiž musela v duchovních věcech zorientovat jeho nezkušená maminka Antonia, která se s pomocí dona Carraie, kněze s pověstí svatosti († 2010), postupně učila zacházet se „svatými přáními“ svého dítěte. Nakonec mu biskup jako sedmiletému povolil brzké svaté přijímání, a tak se 16. června 1998 v tichém klášteře poustevnic sv. Ambrože v Bernage splnila Carlova touha – zcela přijmout Ježíše.

Moje dálnice do nebe

Od té doby si malý záček zvolil každodenní mši svatou za středobod, od něhož se odvíjel celý jeho život. Pouze ve výjimečných a nutných případech byl Carlo ochoten zřici se tohoto „extrémně osobního“ setkání s Ježíšem a přijmout ho prostřednictvím duchovního přijímání. Předtím, než měla rodina cestovat někam na dovolenou, se na internetu přesně informoval o všech dostupných možnostech, kdy a kde jsou mše svaté. Při svatém přijímání rád zval svého božského Přítel: „Vítej, Ježíši! Udělej si zde pohodlí, buď jako doma!“ Obdivuhodné! Již tehdy byla živá, reálná Ježíšova přítomnost ve svaté Eucharistii Carlovou velkou láskou, která ho přitahovala více než cokoliv jiného na světě: „Ježíš se velmi originálním způsobem ukryl do malého kousku chleba; jen Bůh mohl udělat tak neuvěřitelnou věc.“

A účinkem samotné Eucharistie se mělo uskutečnit to, co Carlo považoval za svůj životní cíl: „být stále sjednocen s Ježíšem“, přičemž Eucharistie ho měla přivést tam, kam se chtěl za každou cenu dostat: „Eucharistie je mojí dálnicí do nebe.“

Kdykoliv mohl, nejen přede mší svatou či po ní, setrval s oblíbenou v tichém klanění před svatostánkem, což je u dětí zcela neobvyklé. Nemálo se proto divil i jeho nový místní farář, když ho, tehdy jen devítiletého, našel zcela samotného sedět v kostele. Carlo se vyjádřil naprosto originálně: „Když se vystavíme paprskům slunce, ztmavneme. Ale když se postavíme

Carlo měl rád akční filmy stejně jako jiní chlapci

před eucharistického Ježíše, staneme se svatými.“ Byl přesvědčen: „Když se trochu zamyslíme, uvědomíme si, že máme mnohem větší štěstí než ti, kdo žili v kontaktu s Ježíšem před 2 000 lety. Bůh je totiž stále s námi skutečně fyzicky přítomen, stačí navštívit nejbližší kostel. Proč tedy ztrácet naději? Jeruzalém máme přede dveřmi!“ Jak vážně to ve své živé víře myslel, dosvědčuje příhoda, která se stala v témže roce, kdy měl Carlo první svaté přijímání. Otec ho vyzval na pouť do Svaté země, avšak Carlo, který obvykle tak rád cestoval, kupodivu, odmítl: „Raději zůstanu v Miláně, protože tady v kostelech je mnoho svatostánků, kde můžu Ježíše kdykoliv navštívit. Nepotřebuji jet proto na pouť do Jeruzaléma, abych navštívil místa, kde Ježíš žil před 2 000 lety. Jeruzalém mám také doma.“ Svůj velký vzor našel v apoštolu Janovi, který při poslední večeři s takovou láskou spočíval na Spasitelově Srdci: „Je skvělé, že všichni lidé jsou povoláni být Pánovým milovaným učedníkem, jako jím byl Jan. Stačí

stát se eucharistickou duší a dovolit Bohu, aby v nás konal ty zázraky, které dokáže jen on. K tomu však potřebuje souhlas naší svobodné vůle. Bůh nechce nikoho nutit. On chce naši lásku, kterou mu darujeme svobodně.“

Naprosto „normální“, a přece mimořádný

Carlo byl při tom všem dítětem naší doby. Jako každý chlapec měl rád animované a akční filmy, videohry, sport a přírodu, ale zvláště své čtyři psy a dvě kočky. Velmi brzy vzbudila údiv jeho neobvyklá inteligence. Již jako osmiletý chlapec ovládal katechismus téměř z paměti, stále si prohluboval své poznatky Písma svatého a života svatých. O rok později si v krátké době z učebnice pro vysokoškoláky sám osvojil programování a informatika se stala jeho velkou zálibou. Nejen přátelé, ale také inženýři informatiky ho považovali v tomto oboru za génia. Jistý počítačový expert se později vyjádřil o gymnazistovi Carlovi: „Již jako dítě byl mimořádně nadaný v programování, což mě velice překvapilo. Sám sebe jsem se ptal, jak může

„Podle mě mnoho lidí dostatečně nechápe pravou hodnotu mše svaté, protože kdyby si uvědomili, jak velkým štěstím nás obdaroval Pán tím, že se nám dává za pokrm, každý den by chodili do kostela, aby mohli mít účast na ovoci slavené oběti, a zřekli by se množství nadbytečných věcí.“
(Carlo Acutis)

chlapec v jeho věku hovořit o počítačích tak kompetentně jako já, a to jsem napsal několik knih pro vysokoškolské studenty a odborníky v oblasti informatiky.“

Nebyly to však jeho geniální schopnosti, kvůli nimž by se těšil oblibě na základní škole, spravované řeholními sestrami marcelinkami. Byla to spíše jeho prostota, nezištnost a skromnost, jeho nakažlivá veselost, výbuchy smíchu a jeho „nevyčerpatelný úsměv“, který patřil každému bez výjimky. Ačkoliv pocházel z bohatého domu, jakákoliv povýšenost mu byla cizí a rovněž vůči módním výstřelkům se zdál být imunní. Spíše si všímal těch, kdo

byli v pozadí anebo měli těžkosti s navazováním kamarádských vztahů, a snažil se zapojit je do kolektivu; když měl někdo problémy doma, diskrétně se mu pokusil pomoci a pozval ho k sobě domů,

anebo ho trpělivě doučoval. Samozřejmě, že mnozí spolužáci se neztotožňovali s jeho zbožností, ba považovali ji za přehnanou, když se jako jediný ze třídy jednoznačně a odvážně postavil na stranu církve, například v tématu potratů. Ale to mu nevadilo. Celkem otevřeně hovořil s přáteli o důležitosti časté účasti na mši svaté. A faktem je, že po Carlově smrti se mnozí spolužáci vyjádřili, že podnícením jeho laskavým, vytrvalým a nevtrlivým svědectvím našli zpět cestu k Bohu.

Lze tedy říci, že tento mladý chlapec, tak velice milující Pána Ježíše ve svaté Eucharistii, se mu stále více připodobňoval, a tak nezištným příkladem ukazoval dru-

V den prvního svatého přijímání

hým cestu k Bohu a ke štěstí: „Život je jen tehdy skutečně pěkný, pokud se člověku daří milovat Boha nade vše a bližního jako sebe samého.“ Je jasné, že i pro Carla to znamenalo vést ustavičný zápas přemáháním vlastního egoismu, aby se nenechal strhnout a řídit životním stylem, který ve světě vládne, a zachovat si tak úplnou svobodu, aby neztratil originalitu, kterou Bůh daroval každému člověku. Jeho oblíbeným výrokem bylo: „Všichni přicházíme na svět jako originál, ale mnozí z nás umírají jako fotokopie.“

Carlovu laskavému příkladu oduševnělé víry se nedokázal vyhnout ani Rajesh Mohur, indický hinduista z kasty bráhmanů, který byl zaměstnán v rodině Acutisových jako pomocník v domácnosti a Carla znal již jako malého čtyřletého chlapce. Pro Carla byl Rajesh součástí rodiny a nazýval ho „můj důvěrný přítel“. Denně mu vyprávěl o pokladech katolické víry a častěji mu pouštěl náboženské filmy – biblické anebo o mariánských zjeveních a eucharistických zázracích. Rajesh vzpomíná: „Carlo vysvětloval katechismus tak skvělým způsobem, že mě dokázal nadchnout a přesvědčit mě o významu svátostí... Postupně jsem začal brát vážně jeho rady a ponaučení, až jsem se rozhodl, že se dám pokřtít jako křesťan... Pocítil jsem touhu přistoupit ke svatému přijímání. Carlo byl pro mne učitelem au-

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veliknému. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ZÁŘÍ 2025

Úmysl papeže: Za náš vztah s celým stvořením

Modleme se, abychom po vzoru svatého Františka zakoušeli vzájemnou provázanost s celým stvořením, jež je milované Bohem a hodné lásky a respektu.

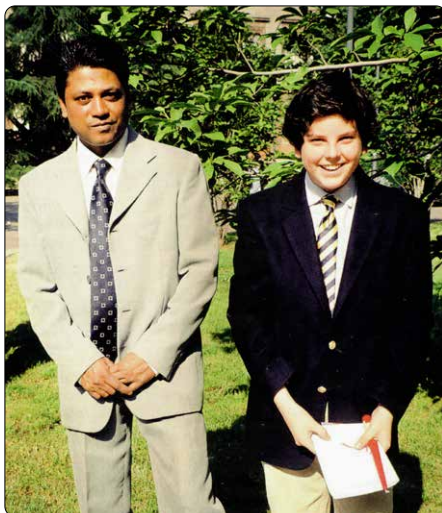
Národní úmysl: Za nový školní rok

Modleme se, aby všichni, pro které nový školní rok znamená velkou změnu, pocítili Boží vedení a oporu svých blízkých.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

tentického křesťanského života... »Nakazil« a okouzil mě svojí hlubokou vírou, nezištnou činorodou láskou a přitažlivou čistotou. Vyprávěl mi o tom, že když přijal svatost biřmování, pocítil v sobě jakousi tajemnou sílu, která ho jakoby zahltila,

Rajesh Mohur (vlevo) s Carlem Acutisem

zmocnila se ho, a od té doby se jeho úcta k Eucharistii ještě prohloubila.“

Ještě před biřmováním, které Carlo přijal jako dvanáctiletý, začal ve farnosti horlivě vypomáhat jako katecheta pro menší děti. Po ukončení základní školy nastoupil čtrnáctiletý student v září 2005 na jezuitské gymnázium. S veselostí jemu vlastní převzal i zde některé úkoly, do nichž investoval mnoho času a lásky, avšak bez zanedbání školních povinností. Zaktualizoval webovou stránku farnosti, pracoval i na stránce školy, vytvořil stránku pro papežskou akademii *Cultorum Martyrum* a vypracoval několik multimediálních prezentací; pracoval dokonce až do posledních dní před smrtí!

Carlo zřejmě již delší čas tušil, že Bůh si ho k sobě brzy povolá. Jednou se svěřil svému kamarádovi: „Zemřu velmi mladý!“ Počátkem října 2006, jako patnáctiletý, z ničeho nic onemocněl. Ačkoliv to vypadalo jako obyčejná chřipka, večer řekl

svým rodičům: „Všechno utrpení, které nyní musím snášet, obětuji Pánu za papeže a za církev; abych přišel hned do nebe a ne do očistce.“ Těmto slovům ještě nepřikláda-

**Santa Maria Maggiore v Assisi
(exteriér a interiér chrámu)**

li nějakou vážnost. Ale po šesti dnech se z nemoci vyklubala agresivní, tehdy těžce léčitelná leukémie typu M3. Jeho stav se dramaticky zhoršil, ale Carlo zůstal nadále podivuhodně klidný a doslova vesele řekl: „Umírám klidně, protože jsem svůj život prožil bez toho, abych z něj promrhal bytí jen jednu minutu věcmi, které se nelíbí Bohu.“ Smrtelně nemocného chlapce převezli do nedaleké specializované kliniky, kde si i navzdory velkým bolestem nikdy nestěžoval. Dne 10. října ještě jednou přijal pomazání nemocných a svaté přijímání. S vděčným srdcem řekl: „Svěřuji se Eucharistii, která mě posvětila.“ Když se ho druhý den ptali, jak se má, slabým hlasem, avšak s úsměvem odpověděl: „Jako vždy, dobře! Jsou i tací, kteří jsou na tom hůře než já.“ O půl hodiny později již byl v kómatu, nastalo krvácení do

mozku a ráno 12. října 2006 dosáhl svého cíle: nebe. Byl právě čtvrtek, den svatě Eucharistie.

Eucharistická výstava putuje světem

Vidět, kolik lidí nechodí na mši svatou ani v neděli a nenajdou si ani jen pět minut na krátkou návštěvu kostela, působilo Carlovi velkou bolest. Oni zjevně nevěří skutečně v Ježíšovu živou přítomnost ve svaté Eucharistii: „Mnozí jsou ochotni vystát dlouhou řadu, aby mohli jít na koncert či fotbalový zápas, ale jak to, že nevidíme tytéž dlouhé řady při návštěvě kostelů, abychom mohli jít za Ježíšem přítomným v Eucharistii... A to by nás mělo znepokojovat. Možná to lidé ještě stále pořádně nepochopili! Ježíš je přítomný mezi námi se svým tělem, jak to bylo během jeho pozemského života mezi jeho přáteli. Kdybychom nad tím skutečně pořádně přemýšleli, ne nechávali bychom ho tak osamocенého ve svatostánku, zatímco on nás s láskou očekává, aby nám pomohl a podržel nás na naší životní pouti.“

Zpozoroval však, že když svým kamarádům vyprávěl o církevně uznaných eucharistických zázracích, jako by „jim začalo svítat“. Takto přišel na inspirativní myšlenku – vytvořit výstavu o eucharistických zázracích z celého světa, aby dokumentací o důkazech moci Nejsvětější svátosti oltářní probudil „ospalé duše“ a pochybovače. Byl to mamutí projekt, do něhož, zejména v posledních dvou letech

života, Carlo doslova potíci krev vložil celé své srdce a při kterém byly zničeny tři počítače. Prosil své rodiče, aby s ním navštívili různá evropská místa eucharistických zázraků; chtěl tak zpestřit dokumentační tabule o fotografie, přičemž texty psal sám. Dodnes přináší výstava mnoho duchovních plodů. Prošla všemi pěti kontinenty, jen v samotných Spojených státech amerických navštívila více

**„Po svaté Eucharistii je růženec nejmocnější zbraní v boji proti ďáblu.“
(Carlo Acutis)**

než 10 000 farností a více než 100 univerzit. Na internetu, na speciální webové stránce www.miracolieucaaristici.org je možné najít většinu zdokumentovaných zázraků.

Carla nejhluběji zaujal eucharistický zázrak z italského města **Lanciano** (r. 750). Hostie, která se v rukou pochybujícího kněze v okamžiku pozdvihování proměnila v živou tkáň srdce, a víno v kalichu proměněné v lidskou krev, jsou až dodnes uchovány v neporušeném stavu. Stejně slavný je i zázrak z **Bolseny** (r. 1263), při němž se z proměněné hostie řinula krev na lněný korporál. Tato událost byla rozhodujícím podnětem pro papeže Urbana IV. pro zavedení svátku Nejsvětějšího Kristova těla a krve pro celou cír-

Krátkce před smrtí se Carlo svěřil svému duchovnímu otci donu Iliovi Carraiovi: „Assisi je místo, kde se cítím nejšťastněji.“ Skutečně, hrob Carla Acutise se dnes nachází v kostele Santa Maria Maggiore, který je zároveň poutní svatyní mladých spojenou s gestem zřeknutí se satů sv. Františka. Při blahořečení bylo možné vidět relikvie Carla Acutise v kamenném sarkofágu přes prosklenou přední část, která pak byla opět uzavřena. Mimořádně živě působí Carlova tvář potažená silikonovou maskou; jeho tělo je oblečené do džínů a tenisek, čímž si člověk ještě více uvědomí, jak moderní je tento světec, který je považován za patrona internetu. Tak jako za života může i nyní přivádět srdce blíže k Bohu, o čemž svědčí četné zprávy o obráceních a vyslyšených prosbách, přicházející ze všech koutů světa.

kev v roce 1264. Známy je rovněž zázrak ze **Sieny** (r. 1730), kde se z více než 350 ukradených a později znovu nalezených proměněných hostií doteď ve vzácném relikviáři uchovává 233 z nich, přičemž jsou po více než 290 letech stále čerstvé, bez jakýchkoliv náznaků rozkladu či přítomnosti mikroorganismů, takže by je bylo možné kdykoliv přijmout!

Assisi

Se svatým Františkem spojovalo Carla úzké pouto. V Assisi vlastnila Acutisova rodina dům, a právě na tomto místě se chlapec zdržoval nejraději. Zde si přál být také pohřben. Ze všeho nejvíce ho uchvalovala Františkova pokora a jeho serafinská, hluboce eucharistická láska k Bohu, již přemáhal veškerou světskou náruživost, a tak se sám stal živým svatostánkem a neustálým díkyvdáním. Carlova láska k chudobě měla logický závěr: „*Svatost není sčítáním, ale odčítáním – aby mě ubývalo a aby mohl růst Bůh.*“ Navzdory velice dobrému finančnímu zabezpečení a pohodlí rodičovského domu chtěl žít skromně a štítit se každého zbytečného a nadměrného blahobytu. Chudáci, žebřáci a bezdomovci byli jeho zvláštními přáteli; každého znal jménem a snažil se jim pomáhat ze všech sil – potravinami, obstaráváním spacáků anebo svým kapesným. Později se mnozí z těchto ubožáků, vděční a dojatí, objevili na pohřbu svého mladého přítele. Byli to lidé, které jeho udivení rodiče nikdy předtím neviděli!

Fatima

Fatima měla velký význam pro vzrůst Carlova duchovního života a ochotu přinášet oběti, až po konečnou odevzdanost vlastního života. Do Fatimy se mu podařilo putovat ještě v únoru 2006, několik měsíců před smrtí. Panna Maria byla po Ježíši jeho druhou velkou láskou. Jí se zasvětil už jako pětiletý a jednou výmluvně prohlásil: „*Panna Maria je jedinou ženou mého života.*“

Vždy se snažil o věrnost i v každodenní modlitbě růžence. O zjeveních ve Fatimě četl poprvé jako desetiletý. Hluboce ho tehdy zasáhl výzvy anděla míru a Panny Marie k modlitbě za hříšníky a k odčiňování hříchů. Vize pekla a očistce popisované malými vizionáři z Fatimy ho přiměly k vážnému a ráznému rozhod-

Socha Panny Marie Fatimské

nutí – udělat vše pro to, aby se bez očistce dostal rovnou do nebe. Každý týden se tedy zpovídal, aby mohl být neustále „*připravený na setkání s Bohem*“. Mnoho se modlil za záchranu duší, i za duše v očistci a snažil se o malý sebezápor, aby „*daroval Panně Marii kytici růží, kterou potom ona použije pro pomoc svým nejbídnějším dětem*“. Tak se například často zřekl své oblíbené nutelly, aby tím bojoval proti jedné z mála nectností, které měl – nemírnosti v jídle. Až do smrti si v srdci živě uchovával hrdinský příklad svatých fatimských pastýřů, kteří již v dětském věku s obdivuhodnou velkodušností přinášeli oběti za papeže, za církev a svět.

*Z Vítězstvo Srdce 140/2021
přeložil a upravil dd-*

ZÁZRAKY NA PŘÍMLUVU CARLA ACUTISE

Už při Carlově pohřbu, jehož se účastnily tisíce lidí, se udály první zázraky. Do kostela se nevešla paní s rakovinou prsu, ale v ten den byla uzdravena. Zázraky se začaly množit – údajně nemine den, aby nepřišla zpráva o milosti shůry na jeho přímluvu, a to ze všech koutů světa.

U jeho rakve dnes prakticky neustává proud poutníků, pořád se zde někdo modlí... A není divu, Carlo byl velkým přímluvcem již tady na zemi, natož v Boží blízkosti! Například 8. července 2022 zde proklečela několik hodin i zoufalá paní Liliana původem z Kostariky. Její dcera Valeria studovala ve Florencii a pádem z kola utrpěla těžké zranění hlavy neslučitelné se životem. Tentýž večer začala navzdory prognózám dýchat bez přístrojů a do dvou měsíců byla úplně zdravá, začátkem září pak přijela s matkou do Assisi poděkovat. Tento případ byl zevrubně prozkoumán lékařskou komisí Vatikánu a potvrzen jako nevysvětlitelný: stal se podkladem pro Carlovo svatořečení.

Na jeho přímluvu byl vyléčen také brazilský chlapec Mattheus, který se narodil s vrozenou vadou zvanou prstencový pankreas. Chlapec nemohl jíst, a když něco

pozřel, tak trpěl bolestmi a vše vyzvracel. Mattheus neustále hubl a jeho blízcí se báli toho nejhoršího. Jeho matka Vianna se s ním proto začala modlit a prosila Carla Acutise o přímluvu. Dle ověřených informací se navíc měl Mattheus dotknout trička Carla Acutise. V tu chvíli se začal zázračně uzdravovat. Na základě tohoto zázraku byl Carlo v sobotu 10. října 2020 blahorečen.

Jediný Bůh s nekonečnou láskou stvořil všechno a dal nám život

- dokončení homilie papeže Lva XIV. ze str. 2

v poslání nezbytné péče o stvoření, o náš společný domov.

Je to zde jako ve starobylých kostelech prvních staletí, které měly křtitelnicí, již bylo třeba projít, aby člověk mohl vstoupit do kostela. Nechtěl bych být pokřtěn v této vodě... ale symbol procházení vodou, aby byli všichni očištěni od svých hříchů, od svých slabostí, a tak mohli vstoupit do velkého tajemství církve, je něco, co prožíváme i dnes. Na začátku této mše svaté jsme se modlili za obrácení, za své obrácení. Chtěl bych dodat, že se musíme modlit za obrácení mnoha lidí uvnitř i vně církve, kteří ještě neuznávají naléhavost péče o společný domov.

Mnohé přírodní katastrofy, které stále vidíme ve světě, téměř každý den na mnoha místech, v mnoha zemích, jsou částečně způsobeny také lidskými výstřelky s jejich životním stylem. Proto si musíme položit otázku, zda sami prožíváme toto obrácení: jak je potřebné!

Po tom všem, co jsem řekl, mám také připravenou homilii, o kterou se s vámi podělím, buďte tedy trpěliví: jsou v ní některé prvky, které nám opravdu dnes dopoledne pomohou pokračovat v úvahách a sdílet tento rodinný a klidný okamžik ve světě, který hoří, ať už kvůli globálnímu oteplování, nebo kvůli ozbrojeným konfliktům, které činí poselství papeže Františka v jeho encyklikách *Laudato si'* a *Fratelli tutti* tak aktuálním. Můžeme se ztotožnit právě s tímto evangeliem, které jsme vyslechli, když pozorujeme strach učedníků v bouři, strach, který je vlastní velké části lidstva. Ale v srdci Jubilejního roku vyznáváme – a můžeme to říci mnohokrát: existuje naděje! Našli jsme ji v Ježíši. On stále uklidňuje bouři. Jeho moc neničí, ale tvoří; nehubí, ale přivádí k bytí a dává nový život. A i my se ptáme: „Kdo to jenom je, že ho poslouchá i vichřice a moře?“ (Mt 8,27)

Úžas, který tato otázka vyjadřuje, je prvním krokem, který nás vyvede ze strachu. Ježíš žil u Galilejského jezera a tady se modlil. Zde povolal své první učedníky z jejich domovů a pracovišť. Podob-

benství, jimiž ohlašoval Boží království, odhalují hluboké pouto s tímto krajem a jeho vodami, s rytmem ročních období a životem tvorů.

Evangelista Matouš popisuje bouři jako „otřes země“ (slovo *seismos*): Matouš použije stejný výraz při zemětřesení v okamžiku Ježíšovy smrti a za úsvitu jeho vzkříšení. Nad tímto otřesem se Ježíš pozvedá, stojí vzpřímeně: již zde nám evangelium dává zahlédnout Vzkříšeného, přítomného v naší rozvrácené historii. Když Ježíš pohrozil větru a moři, projevil svou životodárnou a spasitelnou moc, která převyšuje síly, před nimiž se stvoření cítí ztracená.

Vraťme se tedy k otázce: „Kdo to jenom je, že ho poslouchá i vichřice a moře?“ Hymnus z listu Kolosanům, který jsme vyslechli, jako by odpovídal na tuto otázku: „On je (věrný) obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo.“ (Kol 1,15–16) Jeho učedníci, kteří byli toho dne vydáni na milost bouři a strachu, ještě nemohli vyznat tuto znalost Ježíše. My dnes, ve víře, která nám byla předána, můžeme pokračovat: „On je hlava těla, to je církev. On je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství.“ (v. 18) To jsou slova, která nás zavazují v průběhu dějin, která z nás činí živé tělo, jehož hlavou je Kristus. Naše poslání pečovat o stvoření, přinášet mu mír a smíření, je jeho vlastním posláním: posláním, které nám svěřil Hospodin. Nasloucháme volání země, nasloucháme volání chudých, protože toto volání dolehlo k Božímu srdci. Naše rozhořčení je jeho rozhořčením, naše práce je jeho prací.

V tomto smyslu nás inspiruje zpěv žalmisty: „Hospodinův hlas nad vodami!

Vznešený Bůh zaburácel hromem, Hospodin nad spoustami vod. Hlas Hospodinův, jak je mocný, hlas Hospodinův, jak je velkolepý!“ (Ž 29,3–4) Tento hlas zavazuje je církev k prorockému poslání, i když to vyžaduje odvahu postavit se destruktivní moci vládců tohoto světa. Neporušitelné spojení mezi Stvořitelem a stvořením totiž podněcuje naši inteligenci a naše úsilí, aby se zlo proměnilo v dobro, nespravedlnost ve spravedlnost, chamtivost ve společenství.

Jediný Bůh s nekonečnou láskou stvořil všechno a dal nám život: proto svatý František z Assisi nazývá stvoření bratrem, sestrou, matkou. Pouze kontemplativní pohled může změnit náš vztah ke stvořeným věcem a vyvést nás z ekologické krize, jejíž příčinou je rozvrat vztahů s Bohem, s bližním a se zemí v důsledku hříchu. (srov. papež František, encyklika *Laudato si'*, 66)

Draží bratři a sestry, *Vesnička Laudato si'*, ve které se nacházíme, má podle intuice papeže Františka být „laboratoř“, ve které budeme žít v oné harmonii se stvořením, která nám přináší uzdravení a smíření, a budeme hledat nové a účinné způsoby, jak pečovat o přírodu, která nám byla svěřena. Vás, kteří se s odhodláním věnujete realizaci tohoto projektu, proto ujišťuji o své modlitbě a povzbuzení.

Eucharistie, kterou slavíme, dává smysl našemu dílu a je jeho oporou. Jak píše papež František, „v Eucharistii dochází stvoření svého největšího povýšení. Milost, která má sklon projevovat se citelným způsobem, dosahuje úžasného vyjádření, když se sám Bůh, jenž se stal člověkem, dává za pokrm svému stvoření. Na vrcholu tajemství Vtělení se chtěl Pán dotýkat našeho nitra skrze úlomek hmoty. Nikoli shůry, ale zevnitř, abychom se s ním mohli setkat v našem vlastním světě.“ (*Laudato si'*, 236) Z tohoto místa bych proto chtěl uzavřít tyto úvahy a svěřit vám slova, jimiž svatý Augustin na posledních stránkách svých *Vyznání* spojuje stvořené věci a člověka v kosmické chvále: Ó Pane, „tvá díla tě chválí, abychom tě milovali, a my tě milujeme, aby tě chválila tvá díla“ (sv. Augustin, *Vyznání*, XIII, 33,48). Ať je tato harmonie, kterou šíříme ve světě.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Syn brusiče nožů (6)

JAK PROJDE VELBLOUD UCHEM JEHLY?

Marianna zastavila kolovrátek a překvapeně pohleděla na bratříčka. „Co to říkáš?“ ptala se s úsměvem.

„Ano, slyšela jsi dobře, chci se vyzpovídat. Konečně, je mi osm let a mám hromadu hříchů.“

„Přece vás pan farář napřed na svatou zpověď připraví. Nemůžeš počkat?“

„Nemohu, Marianne!“ dupl si netrpělivě nohou. „Chci se konečně vyzpovídat a ty mně to můžeš stejně dobře naučit jako pan farář.“

„Umíš Desatero?“

„Jako když bičem mrská!“ A hned je Julián odhrkal.

„A rozumíš všemu?“

„Všemu, jen nevím, co je cizoložství, ale možná jsem se ho také dopustil.“

„To mohou jenom dospělí lidé v manželství.“

„To jsem rád!“ oddychl si chlapec ulehčeně. „Aspoň nemám hřích proti manželství.“

„Ty jsi skutečně ještě hloupý na zpověď.“

„Když mě to naučíš, budu to umět.“

„Dobrá, tak si projdeme přikázání, nejlepší podle katechismu.“

„Nemyslel jsem si, že je tolik hříchů,“ povzdychl si Julián, když došli ke konci zpovědního zrcadla. „To se všechno musí říci knězi?“

„Ovšem, nesmíš nic vynechat, aspoň ne těžký hřích.“

„A s tou šavlí v hromadě obilí, to byl jistě těžký hřích!“ mudroval Julián a pohleděl zahanbeně na sestru svýma modrýma očima.

„Na těžký hřích jsi byl tehdy ještě příliš malý,“ uklidňovala ho sestra-kmotříčka.

„Ale řeknu to přesto. A je tu ještě něco dalšího, ale to řeknu jenom zpovědníkovi.“

„Něco zlého?“

„Je to horší, než si myslíš!“ přikývl chlapec zkroutěně. „Bylo to proti sedmému přikázání.“

„Tys kradl?“

„Ano, Marianno. Řeknu ti to. Vždyť ty jsi teď můj polovičním zpovědníkem.“ Za náramného zajíkání vysoukal ze sebe příběh s ukradeným chocholem. Když vyznal největší hřích svého mládí, hned se

mu ulevilo, třebaže kmotříčka hleděla velmi zaraženě.

„Smrtný hřích to asi ani tehdy nebyl, když jsi chochol hned vrátil,“ řekla nakonec. „Ale zpovídat se z toho musíš.“

„Jen kdyby pan farář nebyl tak strašně přísný,“ zasténal chlapec.

Rok už byl v La Mure nový duchovní správce. Starý farář zemřel náhle raněn mrtvicí. Starý Piccard ho ještě uložil k poslednímu odpočinku a sám za ním brzy odešel na věčnost. Obec velice truchlila pro svého dobrého pastýře. S novým byl málokdo spokojen, protože z kazatelny vždy hrozně láteril a o pekle kázal desetkrát víc než o nebi. Kdo ho slyšel, musel dojít k přesvědčení, že jenom mizivý zbyteček křesťanů dojde věčné spásy.

„Třeba je dobré, že máme přísného duchovního správce,“ odpověděla dívka. „Je spasitelné, když lidé poznají, jak je těžké přijít do nebe.“ Myslela, že to musí podotknout z pedagogických důvodů, ačkoliv sama raději slyšela o milosrdenství Boha než o jeho neúprosné přísnosti a spravedlnosti. Mladý farář opustil teprve před několika lety kněžský seminář, ve kterém vládl strohý duch jansenismu. Profesori se domnívali, že musí propast mezi Bohem a hříšným lidstvem co nejvíce prohloubit.

„Já si hříchy napíši na lístek a ty se podíváš, zda jsem nic nevynechal,“ navrhl osmiletý kajicník. „Znáš nyní všechny moje hříchy. Jenom s tím chocholem jsi to nevěděla.“

„Nevím, zda to smím,“ zaváhala sestra. „Vlastně je vyznání hříchů určeno jen zpovědníkovi a Pánu Bohu.“

„Ty jsi přece moje kmotříčka,“ odporoval chlapec rozhodně. „Zastáváš duchovní úřad a smíš znát moje hříchy.“

Aniž čekal na odpověď, sedl si ke stolu a sepisoval na papír své hříchy.

„Jeden list ani nestačí,“ povzdychl si nakonec.

„Tak si vezmi druhý,“ usmála se sestra.

„Škoda krásného sešitu,“ litoval chlapec a vyškubl ještě jeden list. Když byl hotov, podal listy Marianně, která je s jistým zdráháním vzala a pozorně přečetla.

„Zapomněl jsem na něco?“ ptal se Julián.

„Na něco ano, ale to už je dlouho.“

„Tak mi to řekni!“

„Vzpomeň si, jak to bylo tehdy, když přišel Napoleon do La Mure,“ připomínala dívka. „Tehdy jsi maminku a mě uvedl do velké úzkosti.“

„Ty jsi přece moje nejlepší kmotříčka!“ zvolal chlapec. „Na to jsem skutečně zapomněl. Hned to připíši.“

Uprostřed přípravy na svatou zpověď stihla rodinu Eymardovu těžká chvíle. Otec onemocněl na zápal plic, jeho stav se denně zhoršoval. Lékař se konečně vzdal naděje a zdráhavě prohlásil, že může pomoci jen zázrak.

„Třeba pomůže pouť,“ navrhovala paní Magdaléně zbožná sousedka madame Bressandová. „Putujte do Saint-Jean des Vertus. Svatý Jan už často pomohl, i když záchrana se zdála nemožná.“

„Přece nemohu teď opustit muže,“ namítala zoufale paní Magdaléna.

„Postarám se o něho. Je to konečně křesťanskou a sousedskou povinností.“

„Není zapotřebí!“ zavrtěl Jacques Girault svou šedivou hlavou. „Byl jsem dost dlouho v lazaretě a vyznám se v ošetřování nemocných. Můžete odejít bez obav, mistrová, a Mariannu vezměte s sebou. Dvojitý šev lépe drží.“

„Já chci jít také,“ přihlásil se Julián.

„Ne, ty jsi ještě malý,“ odpověděla matka. „Cesta je dlouhá a musíme ji ujít celou pěšky.“

„Já určitě nebudu unavený,“ ujišťoval chlapec. „Když budeš chtít, půjdu tam i zpět bos!“

„Jen ho vezměte s sebou,“ radila sousedka. „Dětská modlitba proráží nebesa.“

„Tak tedy ve jménu Páně!“ povzdychla si paní Magdaléna.

Také Anetta chtěla jít, ale to matka nedovolila. S těžkým srdcem se podrobila.

Příštího rána ještě před východem slunce se vydali na dalekou cestu. Julián držel statečně krok a modlil se s ostatními růženec. Když došli na místo, byl značně unaven.

Z věže právě vyzváněli k poslední mši svaté. Matka a Marianna se vyzpovídaly a přistoupily ke stolu Páně. Julián se modlil ze všech sil, aby Bůh na přimluvu svatého Jana tatínka uzdravil. Dozrálo v něm jisté rozhodnutí: nenápadně se postavil do řady kajicníků a vyznal řeholníkovi své viny. Měl je všechny v paměti a nepotřeboval nahlížet do seznamu, který měl s sebou.

Trpělivě vyslechl kněz všechna jeho drobná dětská provinění. Co si při tom myslel, nemohl Julián uhodnout, protože si zahaloval tvář bílou rouškou.

„Je to všechno?“ zeptal se konečně.

„Ano, pokud vím,“ odpověděl kající kněz.

„Pak je to dobré,“ přikývl kněz. „Pán Bůh tvoje vyznání slyšel a rád ti odpouští. Znáš přece příběh o marnotratném synu?“

„Nazpaměť,“ ujišťoval Julián.

„Pak také víš, s jakou radostí objal otec syna, když se on vrátil domů ve svých cárech. Tak Bůh miluje i tebe a vine tě ke svému srdci. Jen mu buď v budoucnu věrný a nespouštěj se jeho ruky. Drž se jí pevně a umiňuj si, že ho nezarmoutíš ani nejmenším hříchem.“

„Raději chci padnout mrtvý!“ zvolal chlapec tak hlasitě, že ostatní kající polekaně zvedli hlavu. Kněz uložil malému hříšníkově pokání, které se jemu ve srovnání s tolika proviněními zdálo příliš nepatrné.

Zpovědník zvedl ruku a rozhřešil ho od všech vin. Jako ve snu opustil Julián zpovědnici. Tak šťasten ještě nikdy ve svém dosavadním životě nebyl. Před obrazem Bolestné Matky Boží odříkal své pokání a přidal ještě další modlitby. Nyní mu Pán Bůh odpustil a jeho srdce bylo čisté jako čerstvě napadaný sníh. Svíce na oltáři jako by hořely jasněji a zbožné obrazy na stěnách jako by nabyly většího lesku. V této chvíli cítil, že srdce smířené s Bohem proměňuje svět.

S vroucí zbožností sledoval Nejsvětější oběť a toužebně vzhlížel k velkému zlatému kalichu, z něhož kněz vyjímal bílé hostie. Jak rád by spolu s matkou a se sestrou přistoupil ke mřížce! Ale musel ještě čekat – čekat – jak dlouho ještě? Tři až čtyři roky určitě. Tak dlouho tehdy zdržovala přísná praxe děti od Božího stolu.

A přece již dlouhá léta všechny myšlenky a tužby chlapcovy kroužily kolem svatostánku. Nesčetněkrát ho matka zavedla před oltář, když umíráček vybízel k modlitbě za umírajícího. Ukazovala mu věčné světlo, které zvěstuje přítomnost Spasitele a již dlouho nebylo dne, kdy by sám nenavštívil velkého Přítele dětí ve svatostánku.

Pak si uvědomil, proč vlastně vykonali pouť k miláčku Páně, sv. Janu. Z celé duše se pomodlil za nemocného otce. Na stěnách poutního chrámu visely četné mramorové desky, na kterých bylo zlatými písmeny zachyceno, v jakých beznadějných případech

apoštol pomohl. Když Julián opouštěl kostel, věděl, že se nemodlil marně.

„Já jsem se zpovídal,“ zašeptal Julián sestře, když v hostinci pojídali skrovný oběd. „Jak krásná slova mi řekl kněz! Jsem tak šťastný, nyní je moje srdce čisté!“

Marianna mu beze slova stiskla ruku. Teprve pozdě odpoledne se poutníci vrátili. Osmiletý hoch byl tak vyčerpán, že jen vrávorál. Aniž sundala šátek z hlavy, spěchala matka do ložnice. U dveří ji starý čeledín zastoupil cestu, položil prst na ústa a zašeptal:

„Mistr spí! Nebud'te ho!“

„Daří se mu lépe?“ vyrazila ze sebe žena.

„Ano, mnohem lépe! Před chvílí tu byl lékař a řekl, že horečka poklesla a že už není nebezpečí. Stal se patrně zázrak,“ míní. „Já se však domnívám, že ten zázrak znám!“

„Věděl jsem, že apoštol pomůže, a to právě dnes, když jsem byl u první svatě zpovědi,“ řekl Julián. Pak se schoulil na lavici u kamen a hned upadl do hlubokého spánku.

O dva týdny později stál mistr Eymard opět u kovadliny a pracoval ještě usilovněji, aby dohnal ztracený čas. V kovárně teď pracovali dva tovaryši, obchod s olejem se denně lepšil, a to tím více, že mistr získal rozsáhlý ořechový sad. Ba vlastnil i malý kamenolom, odkud si přivezl mlýnské kameny.

Julián pomáhal zejména ve mlýně. Vydil oslíka, když si starý Giraulet po obědě zdříml, a odnášel konve s olejem k zákazníkům. Vedla-li ho cesta kolem kostela, vykonal pokaždé u Spasitele krátkou návštěvu. Džbán svěřil svíčkáře, aby si mohl kleknout co nejbližší k svatostánku.

Julián se však nikterak nestal tichošlápkem. Naopak. Protože pravá zbožnost udržuje radostné srdce, byl při hrách vždy jedním z nejveselejších a jeho malí kamarádi nebyli nikdy tak spokojeni, jako když s nimi dováděl kovářův syn.

Rádi ho navštěvovali ve mlýně, protože doufali, že se svezou na oslíku. I malá děvčata ze sousedství, Bressandová a Desmoulinsová, přicházela často, protože byla mlsná a ráda si pochutnávala na kousku ořechového chlebička.

Ne vždy byly tyto návštěvy malého mlynáře vítány. Nerad přihlížel, když se oslík musel příliš namáhat. Také nevěděl, zda smí volně rozdávat pochoutky. Nebyl přece jejich majitelem.

„Nech mě ještě jednou svézt,“ naléhal Petr Barginot, synek hospodského ze „Zlaté husy“, ale právě jeho Julián nerad vidal na oslíku, protože ho stále pobízel k cvalu.

„Dej mi kousíček ořechové pokruty, jen malý kousíček,“ žadonila Tonička Bressandová. Julián konečně přemohl svůj odpor a přislíbil jak jízdu, tak i pamlsky pod podmínkou, že děti napřed vyslechnou kázání. Rád kázal a napodoboval při tom faráře s veškerými posuňky. Utíral si čelo kapesníkem, posmrkával a pokašlával jako on, protože si myslel, že to patří k řádnému kázání.

Jeho kázání děti bavilo. Posedávaly na bednách a pytlech a tvářily se zbožně, když si Julián na své promaštěné šaty natáhl rochetu, kterou mu ušila Marianna. Pak následoval náprsní kříž na červené stuze. Slovo za slovem opakoval kázání, které farář v poslední neděli proslovil.

„Chci vám dnes, milí křesťané, vyloužit podoběnství o velbloudu a uchu jehly,“ začal farářovým povzneseným hlasem. „V první části vám ukáži, jak malá je brána do nebes, a ve druhé části, jak málo lidí ji projde. Pán nazývá bránu k blaženosti uchem jehly. Může být menší otvor než právě ucho jehly? Nikoliv, moji křesťané, menší otvor už není. A nyní přichází velbloud naložený pytlí a balíky a chce projít uchem jehly. Táži se vás, může projít velbloud uchem jehly?“

Jako pan farář udělal řečnickou pomlku, při níž se vydatně vysmrkal, a pokračoval s tremolem v hlase:

„Je to nemožné! Úplně a naprosto nemožné! A nyní přicházíte vy, obtěžkáni svými hříchy a pozemskými statky a chcete projít těsnou branou. Podaří se vám to? Ne, stokrát ne! Nedokážete to, i kdybyste se potrhali. Ani prst neprostrčíte. Jste zavržení a zatraceni a sjedete do pekla, jehož brána je širší než vrata do stodoly.“

„Pan farář sám neproleze uchem jehly a ty také ne!“ přerušil ho Petr Barginot. Ostatní děti se hlasitě rozchechtaly. Julián nasadil mračný výraz, napomenul posměváčky a prohlásil, že není třeba se vzdávat naděje, protože u Pána Boha není nic nemožného a s jeho dopuštěním projde i velbloud uchem jehly. K tomu je zapotřebí skutků tuhého pokání, jinak je každá naděje marná. Protože však jen málo lidí činí pokání, je počet blažených nepatrný.

Umírněný Viktor Baret hleděl velmi přemýšlivě, také Jean Bouthoux, vnuk hokynářčin, se tvářil zkroušeně. Děvčata oněměla úlekem, jenom synek z hospody volal hlasitě:

„Dobře jsi kázal, ale teď si zajezdím!“

„Napřed se ještě pomodlíme růženec,“ stanovil „farář“.

„Kdepak, na to už nemám chuť,“ odtušil Petr. „Ať tě vezme ďas i s tvým farářem! Otec říká, že vyprázdňuje kostel svými věčnými pekelnými proslovy. On se však nezlobí. Když farář káže, většina mužů uprchne a přihýbají si ve »Zlaté huse« tak dlouho, dokud farář neskončí.“

„Můj otec říká, že se na kněze nemá nadávat,“ odpověděl Julián s rozhořčením.

„A teď se pomodlíme růženec.“

„Můžeš mně být ukradený!“ zahučel syn hospodského. „A vůbec, smrdíš olejem.“ Vztekle opustil mlýn a ostatní děti se s Juliánem pustily do růžence. Pak teprve následovala kýžená zábava a kousek ořechového chlebička.

Starý Giraulet vyslechl v polospánku kázání. Když se děti rozutekly, řekl:

„Kázat umíš, Juliáne, to ti musím přiznat! Navlas stejně jako pan farář. Já vím, mnozí ho nemají rádi, že vždy tak láteří. Mně se líbí, když rozdmychuje pekelný oheň. Člověka to rozpálí, a to je dobré na housera, který mě občas trápí.“

„Není to trochu přehnané s tím velbloudem a uchem jehly?“ ptal se Julián zdráhavě. „Stojí to v Bibli, a tak tomu musíme věřit. Ale jak skutečně projde velbloud uchem?“

Čeledín se poškrabal na zátylku, hluboce se zamyslel a pak pravil:

„Starý farář, který byl mírnější než nyní, také jednou o tom kázal, ale měl jiný výklad. Vedle městské brány v Jeruzalémě byla menší vrátka, která byla otevřena i v noci, když hlavní brána byla uzavřena. Těm se říkalo »Ucho jehly«. Kdo v pozdní hodinu přijel na velbloudu, musel napřed z něho složit veškerý náklad a teprve pak se mohl se svým zvířetem protáhnout vrátky. Myslím, že je to podobné s lidmi. Chtějí-li projít nebeskou bránou, musí se napřed zbavit všech hříchů a přitěží a teprve pak je svatý Petr pustí dovnitř.“

„Ano, tak se mi to zdá správné,“ přisvědčil chlapec. „Škoda, že jsem to nevěděl dřív. Vyložil bych jim to podobenství takto. Příště musíte kázat vy, Jacquesi.“

„Já kázat?“ rozesmál se čeledín, až mu vhrkly slzy do očí. „Ne, chlapče, to není žádná práce pro starého Girauleta.“ Stále ještě rozjařen, zapálil si dýmku a do vzduchu spokojeně vyfukoval obláčky dýmu.

Největší radost měl Julián, když mohl napodobit celebrujícího kněze. Čeledín mu postavil oltář, na kterém věrně napodoboval kněžské úkony. Měl dokonce červený ornát, který mu Marianna ušila ze starého potahu na postel. Obvyčejně mu ministrovala Anetta nebo nějaké děvče ze sousedství. Ze všech sil mávala kadidelnicí, ve které doutnalo několik listů tabáku. Starý Giraulet je rád obětoval na tento svatý účel.

V osmi letech Julián už dobře četl a žádná kniha se mu nezamlouvala více než *Legendy svatých*. Zvláště život sv. Aloise ho zaujal a tuze rád by byl putoval do Říma, aby navštívil jeho hrob.

Bylo to asi znamení z nebe, když zrovna v onen vlahý letní den zaklepal na kovárnu muž s dýňovou lahví a cestovní holí. Udiveně se na něho Julián podíval.

„Chudý poutník na cestě do Říma prosí o skromný milodar,“ ozval se cizinec.

„Na cestě do Říma?“ divil se chlapec.

„Co chcete v Římě?“

„Co?“ zavzdychl poutník. „Samozřejmě se vyzpovídát ze svých hříchů!“

„To přece můžete v každém kostele.“

„Rozhřešení v Římě má větší cenu. Papež může odpustit hříchy, které nemůže prominout žádný jiný kněz.“

„Je to pravda?“

„Přisahám. Ale teď utíkej pro kousek chleba. Což nevidíš, že mám hlad?“ Rychle odběhl chlapec do kuchyně, vyprosil si na mamince kousek chleba pro poutníka a vrátil se ke dveřím.

„Zaplať Pán Bůh,“ poděkoval žebrák a odchvátal. Chvilí stál Julián jako přimrazen. Zdálo se mu, že musí uposlechnout pokynů shůry.

Bez rozmyšlení se pustil za poutníkem a poprosil:

„Vezměte mě s sebou, pane.“

„Vzít s sebou, a kam?“

„Do Říma,“ zalykal se chlapec. „Chci se také u papeže vyzpovídát.“

„A víš-li vůbec, jak daleko je do Říma?“

„Snad několik hodin?“ odhadoval Julián.

„Několik měsíců!“

„Tak dlouho? Ale to nevadí, jen mě vezměte s sebou.“

„Máš peníze?“ vyzvídal poutník.

„Ani sou! Udělám to jako vy a budu žebrať u dveří. Jistě neumřeme hladu, a když budeme dva, dostaneme víc almužen.“

„Klid se domů, hlupáku,“ zavrčel muž. „Myslíš, že chceš mít na krku četníka?“ Ale Julián se nedal tak rychle odbýt. Jako pejsek utikal za cizincem, a teprve až ten mu pohrozil holí, vrátil se rozlítostněn domů. Trpce zklamán sedl si do koutka a zadumal se. Marianna si povšimla jeho neobvyklého chování a pátrala po příčině. Nesměle ji Julián vyjevil své počínání.

„Bože, Bože! Málem bys byl provedl další velikou hloupost!“ zvolala polekaně dívka. „Copak tě ani na okamžik nenapadlo, jak veliký strach by o tebe měli rodiče a já, kdybys beze slova zmizel?“

„Chtěl jsem přece papeži vyznat své hříchy,“ ospravedlňoval se ztroskotaný poutník. „Na hrob svatého Aloise jsem chtěl položit lilie a bílé růže. Tak to dělají římské děti. Četl jsem o tom v legendě.“

„Z hříchů se můžeš vyzpovídát doma a do Říma se třeba dostaneš později, až budeš dospělý. Pak můžeš svatému Aloisovi podarovat květiny,“ utěšovala ho sestra, kterou dojal bratrův bol.

„Nemohu se ani dočkat, až budu dospělý,“ posteskl si Julián.

„To bude dřív, než se naděješ. Jen mi slib, že už nikdy neutečeš.“

„Ano, slibuji to,“ zavzlykal chlapec. „Ale přece bych tak rád byl odešel s cizincem do Říma.“

„Nevím, zda to byl pravý poutník. Třeba to byl tulák. Dnes se venku potuluje všelijaká sebranka.“

„On přece měl dýňovou láhev a cestovní hůl.“

„Takové věci si opatří i pobuda. Vyloudí větší almužny, když se vydává za poutníka.“

„Jednou přece jen poputuji do Říma,“ ujišťoval chlapec. „Až budu velký, uvidíš!“

„Pak ti v tom už nikdo nezabrání, Juliáne.“

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann: *Syn brusiče nožů.*

Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.

Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

(Redakčně upraveno)

Pondělí 1. 9. 2025

6:05 Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **7:10** Cesta k pěstounství: Podpora odborníků **7:15** Od nynějška po tvém **7:30** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 **8:20** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulíněk v ČR **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Poutníci času: S Klárou a Oldřichem Hanušovými **9:30** Libanon – Světlo v chaosu **10:00** Outdoor Films s Miroslavem Náplavou: Hlubiny a posedlosti **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Setkání: Michal Hořínek **13:05** Přehrada Kružberk 1957–2017: Videodokument o rekonstrukci vodního díla **13:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnoví tvář země **14:05** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych. – Vrozené a naučené v chování **15:40** Mladí salesiániští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy **16:00** Jak potkávat svět: S Kristinou a Martinem Kasikovými **17:25** Oázy Perlového ostrova **18:00** Sedmihlášky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:05** Divadélko Bubáček (9. díl): O princezně Johance **18:20** Cirkus Noeland (22. díl): Roberto, Kekulín a Vilík Všelek **18:45** Madalen na Mohelnickém dostavníku **19:05** Nová Paka, klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Marian Jurečka – kaplička v Olši **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošení zlé vždy není **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Nedotčené řeky **21:00** Jano Köehler **22:15** Svědkové největší lásky: 19 alžírských mučedníků **22:50** Tajemství ledu **23:20** Tíha obětí **0:20** Na startu: S Alžbětou Majerovou o Taizé **0:40** Zárazk v pralese **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 2. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **7:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: MusEquality **8:30** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Pálava – Pavlovské vrchy **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Charita pro Ukrajinu v čase války **9:25** Harfa Noemova: A. Dvořák: Lužanská, I. část **9:45** Absolventi: Anna Poláková **10:15** Středoafričská republika – Vzpouza duchů lesů a vod **10:45** Noční univerzita: Veronika Barátová – Odpuštění **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Klapka: S Jánem Kuskou **14:10** Muzikanti, hrajte: Straňanka **15:15** Biskup Barnáš – In apostolica successione **15:35** Střípky z ostravské archeologie: Poslední ostravský hrad **15:50** Dobrodružství před kamerou **17:25** Karel Schinzel: Člověk, který obarvil svět **18:00** Sedmihlášky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:05** Divadélko Bubáček (10. díl): O nezodpovědném černokněžníkovi **18:20** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **18:55** Zprávy agenta Kixe: Vzory **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:25** Romové v Unii, Romové na Moravě **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Halif chudé vdovy **21:35** Jsem N: Odpuštění **21:50** V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn **22:05** Má vlast: Čechy pod Kosířem **23:10** Poletuchy: Na skok na Valašsko **0:05** S chutí přes práh: Kongregace Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové **0:25** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopě, Praha **0:45** Benin – cesta návratu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 3. 9. 2025

6:05 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **7:10** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych. – Vrozené a naučené v chování **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Dobrodružství před kamerou **9:55** Bible v písku: Ester **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Fašanky v Rajcecké dolině **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Příroda kolem nás: Zebry. Výr velký. Kunětická hora **13:10** Jiří Wolker

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **13:45** V pohorách po horách: Krakova Hoľa – Nízke Tatry **14:00** Vincentova cesta **14:30** Cvrlikání: Isara **15:35** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **16:00** Jano Köehler **17:10** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **18:00** Sedmihlášky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:05** Divadélko Bubáček (11. díl): Mechové jezírko **18:20** Strýček Emu: Rozhledny a vyhlídky **18:32** Náš Valášek z Horní Lidče **18:48** Hejna husí **18:52** Svedectvá života: Sr. Grácia Beranová DKL – Mendryka **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Carlo Acutis [P] **20:35** Audi Filia – Povolání sv. Jana z Avily **21:25** Noční univerzita: P. Jozef Mihok – Naději chceme, ale kde ji brát? [P] **22:25** Nepřítelem osudu **23:00** Generální audience papeže Lva XIV. **23:25** Letem jazzem: Ke kořenům jazzu **0:35** Rok v ráji **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 4. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Návštěva pravěku **7:35** Karel Schinzel: Člověk, který obarvil svět **8:05** Pastýř na člunu **8:25** Zprávy agenta Kixe: Vzory **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Klapka: S Arnoštem Lukešem **10:10** Krajiny domova – SOOS **10:15** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiříkově **10:35** Nic než národopis **11:20** Setkání: Václav Pláteník **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Jazzový večer, II. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **13:40** Toulky po Slovensku – Kremnica **14:00** Generální audience papeže Lva XIV. **14:20** Expedice Kola **14:35** Jak potkávat svět: S P. Petrem Prokopem Siostrzonkem OSB **15:50** Příroda kolem nás: Krmítko v lese. Podzim v okolí města. Procházka Lovětínskou roklí **16:10** Oklamáný učeník **16:20** Vodní nádrž Sedlice – Pelhřimovsko, Vysočina **16:35** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **17:05** Benno – Člověk mezi lidmi **17:45** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **18:00** Sedmihlášky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:05** Divadélko Bubáček (12. díl): Panenka a ztracené zrcátko **18:20** Ovečky: 23. neděle v mezidobí [P] **18:35** Skopje – den díkůvzdání **19:00** Dobro očima zalitými povzdechnutím – DOZP Slatinice **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (7. díl): Pěstounská péče: Když láska není samozřejmostí [P] **20:40** Carlo Acutis – Ajťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **21:35** Mořský pták **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 5. 9. 2025

6:05 Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra **7:15** V pohorách po horách: Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **7:25** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Folklor za císaře pána ... Staré fotografie vyprávějí **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Na pomezí ticha a tmy **9:55** Podzim u rybníků **10:00** Jano Köehler **11:05** Setkání: Michal Hořínek **11:15** Desatero femesel – Poniklá **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Carlo Acutis **13:20** V pohorách po horách: Kriváň

13:35 Profesor Otto Wichterle **14:00** Daruj písničku **15:00** Lendak – tradície pod Tatrami **16:00** Audi Filia – Povolání sv. Jana z Avily **16:50** V pohorách po horách: Velká Rača – Kysucké Beskydy **17:00** Dotyky múzy **17:30** Zpívající lípa **17:41** Svedectvá života: Sr. Helena Horváthová DKL – Chynorany **18:00** Sedmihlášky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:05** Divadélko Bubáček (13. díl): O Honzíkově a líném pantátovi **18:25** Chrám na Hvězdném poli **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Září 2025 [L] **21:30** Poletuchy: Na skok do Valtic **22:15** Clarinet Factory na Crossroads **22:50** Beatus: Původ Svatojakubské cesty **0:10** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka **0:36** Krajina paměti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 6. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Akustické projevy živočichů **7:10** Cvrlikání: Štěpán Rak **8:20** V pohorách po horách: Ostaš – Policko **8:30** Sedmihlášky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **8:35** Ovečky: 23. neděle v mezidobí **8:45** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **9:15** Strýček Emu: Rozhledny a vyhlídky **9:40** Viděli jsme **9:45** Naše peníze, jejich osud **10:40** Mysterium světa: Divadlo Viti Marčíka **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Setkání: MUDr. Róbert Teleky – Muzeum Kardinála Štěpána Trochty ve Francově Lhotě **14:45** Černobyl na kolečkách **16:20** Roztančené Slovákco: MFF Strážnice 2025 [P] **18:00** Slovo na neděli: 23. neděle v mezidobí [P] **18:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Jiří Navrátil – Štramberk **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Václavem Moravcem **20:55** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srblijanović: Kupy galaxií, 1. díl [P] **21:35** S chutí přes práh: Komunita bratří Společnosti sv. Vincenta de Paul v Dobrušce **22:00** The Chosen IV. (7. díl): Poslední znamení **23:30** Koncert chval SBM: Pozořice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 9. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:50** Setkání: Václav Pláteník **7:00** Slovo na neděli: 23. neděle v mezidobí **7:25** Carlo Acutis – Ajťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **8:25** Carlo Acutis **9:00** Studio Acutis – Frassati [L] **10:00** Mše svatá ve svatořečením Carla Acutise a Piera Giorgia Frassatiho: náměstí Sv. Petra v Římě [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** Viděli jsme 5+ [P] **13:00** V souvislostech **13:25** Muzikanti, hrajte: Vracovjáci **14:40** The Elephangelist – Příběh Čecha, který mění osudy zvířat v Africe **15:05** Klenot v lese **15:30** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči **15:55** K jádru věci: S Alexandrou Alvarovou **17:00** Zprávy agenta Kixe: Nezištnost **17:15** Dejme dětem rodinu (7. díl): Pěstounská péče: Když láska není samozřejmostí **18:00** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečr **18:05** Ovečky: 23. neděle v mezidobí **18:15** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:45** Strýček Emu: Škola **18:55** Múzy církevních škol: Střední škola svatě Anežky České Odry **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Martinské hole – Lúčanská Malá Fatra **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Šťestí trochu jinak **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (7. díl): Poslední znamení **21:30** NAJEDNO: Štefan [P] **22:00** Děkuji, bylo to krásné: Koncert Filharmonie Hradec Králové **23:10** Mír, mír, mír **23:30** Charita pro Ukrajinu v čase války **23:50** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:10** Viděli jsme 5+ **0:35** Na startu: S aktivistou Randy Hricem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 1. 9. o 20:25 hod.: U Nikodéma

Náboženská publicistika na aktuálnu tému.

Utorok 2. 9. o 13:40 hod.: Svätý Izidor Sevillský

Svätý Izidor Sevillský bol cirkevným otcom a najmúdrejším mužom svojej doby. Mal hlboké znalosti teológie, filozofie a prírodných vied, čo ho urobilo učiteľom Cirkvi. Jeho myšlienky ožijú v dokumentárnom filme o stredovekých dejinách.

Streda 3. 9. o 17:05 hod.: Novodobí Robinsoni

David Robinson prijme ponuku otvoriť novú pobočku svojej firmy v Číne a spolu s manželkou Elizabeth, deťmi, posádkou a psom Brunom sa vydáva na nebezpečnú plavbu. Potom sa strhne búrka a loď uviazne na útese.

Štvrtok 4. 9. o 21:05 hod.: Medzi nebom a zemou

Publicistika Mariána Gavendu s hosťami o rôznych témach.

Piatok 5. 9. o 20:30 hod.: Príbeh Florence Nightingaleovej

Florence, krásna a majetná dáma, túži po viac než len luxuse. Počas doby Dickensovho Anglicka sa zoznami s vydavateľom Richardom a zisťuje, že jej vášňou je pomáhať chorým. Napriek odporu rodiny odchádza do Nemecka do školy za zdravotnú sestru.

Sobota 6. 9. o 20:30 hod.: Ak by som nemal lásku

Posledný rok života Piera Giorgia Frassatiho, syna z rodiny, ktorá vlastnila noviny La Stampa. Tak veľmi sa zaslúžil o pomoc chudobným a odkázaným, že ho pápež Wojtyla v roku 1990 blahorečil.

Nedeľa 7. 9. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Pápež Lev XIV. bude predsedáť svätej omši a svätorečeniu Piera Giorgia Frassatiho a Carla Acutisa na námestí Sv. Petra.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. SRPNA – 6. ZÁŘÍ 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 8.		PO 1. 9.		ÚT 2. 9.		ST 3. 9.		ČT 4. 9.		PÁ 5. 9.		SO 6. 9.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1734	1953	980	1096	996	1113	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1734	1953	981	1096	997	1114	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1735	1954	985	1101	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	713	804	939	1050	953	1066	1492	1679	985	1101	1002	1119	1669	1886
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1724	1943	985	1101	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	713	804	939	1050	954	1067	1492	1680	986	1102	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	713	804	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 30. 8.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1736	1955	991	1108	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1737	1956	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	713	804	713	805	948	1060	962	1076	1492	1680	995	1112	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1731	1950	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	713	804	713	804	948	1061	963	1077	1492	1680	996	1113	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 31. 8. – 22. neděle

v mezidobí

1. čt.: Sir 3,19–21.30–31

(řec. 17–18.20.28–29)

Ž 68(67),4–5ac.6–7ab.10–11

Odp.: 11b (*Bože, ve své dobrotě ses postaral o chudáka.*)

2. čt.: Žid 12,18–19.22–24a

Ev.: Lk 14,1–7–14

Pondělí 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Sol 4,13–18

Ž 96(95),1+3.4–5.11–12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 4,16–30

Úterý 2. 9. – ferie

1. čt.: 1 Sol 5,1–6.9–11

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 4,31–37

Středa 3. 9. – památka

sv. Řehoře Velikého

1. čt.: Kol 1,1–8

Ž 52(51),10.11

Odp.: 10b (*Stále spoléhám na Boží slitovnost.*)

Ev.: Lk 4,38–44

Čtvrtek 4. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,9–14

Ž 98(97),2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 5,1–11

Pátek 5. 9. – nezávazná

památka sv. Terezie z Kalkaty

1. čt.: Kol 1,15–20

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásotem!*)

Ev.: Lk 5,33–39

Sobota 6. 9. – nezávazná sobotní

památka Panny Marie

1. čt.: Kol 1,21–23

Ž 54(53),3–4.6+8

Odp.: 6a (*Hle, Bůh mi pomáhá!*)

Ev.: Lk 6,1–5

KE SVATOŘEČENÍ CARLA ACUTISE

TAJEMSTVÍ MÉHO SYNA

Antonia Salzano Acutis

Editor Paolo Rodari

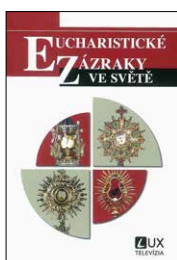
Z italského přeložila Veronika Matiašková

Redakce Kateřina Lachmanová

Blahoslavený Carlo Acutis (1991–2006) – co se skrývá za jeho životním příběhem?

Proč je prostý chlapec, který zemřel v patnácti letech, vzýván po celém světě s prosbou o přímluvu? Proč ho církev považuje za svatého? Zkrátka, co je to za „tajemství světla“, jež ho provází? Mnozí se pokoušeli do tohoto tajemství proniknout, ale není snadné porozumět člověku, kterého důvěrně neznáte. Proto se jeho maminka pokusila napsat knihu, aby pomohla jeho mnoha přátelům poznat Carla ještě lépe a zamilovat si ho. Odhaluje v ní, jak Carlo vždy hledal Boží vedení. Jeho cílem byla totiž věčnost, ne konečnost. Středem jeho života byl Pán Ježíš...

Pavel Nebojsa – Doron • Brož., 130x190 mm, 280 stran, 369 Kč

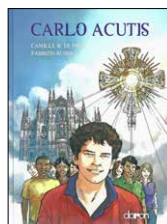
EUCHARISTICKÉ ZÁZRAKY VE SVĚTĚ

Carlo Acutis • Překlad Jaroslav Pouliček

Úvod Angelo Comastri, emeritní generální vikář Jeho Svatosti pro Vatikánský městský stát

Kniha vychází ze stejnojmenné relace TV LUX. Na základě dokumentů, které se sbíral bl. Carlo Acutis, nám přibližuje nejznámější církevně uznávané eucharistické zázraky z celého světa. Text knihy doprovází bohatý obrazový materiál.

TV Lux, s.r.o. • Váz., A5, křídový papír, 368 stran, 359 Kč

CARLO ACUTIS

Scénář Camille W. de Prévaux

Ilustrace Fabrizio Russo • Kolorování

Roberta Pusceddu • Z francouzštiny

přeložila Barbora Šlapáková • Redakce

Kateřina Lachmanová

Blahoslavený Carlo Acutis (1991–2006), kterému se přezdívá „Ajták Boží“, si během pár let získal srdce lidí po celém světě. Jedinečný komiks francouzských autorů nám přibližuje jeho životní příběh.

Pavel Nebojsa – Doron • Váz., 215x290 mm, křídový papír, 48 stran, 289 Kč

O KNĚŽSKÉ IDENTITĚ

KŘÍŽ KNĚŽŮV

P. Emilián Soukup OP

Editor P. ThLic. Radovan Hradil, Th.D.

Meditace dominikánského kněze, ThDr. Emiliána Soukupa (1886–1962), jsou určeny především kněžím, ale podnětné mohou být i pro ty, kdo chtějí hlouběji pochopit podstatu kněžské služby. Všichni,

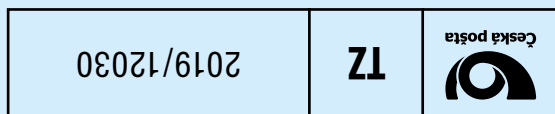
zvláště kněží, stojí na Kalvárii. Ježíš nám dal podíl na svém kříži. A ten pro člověka zůstává velkým duchovním tajemstvím. Jak zapojit Kristův kříž do kněžského a křesťanského života? K odpovědi na tuto otázku nás doprovodí právě tato knížka, která vyšla poprvé s církevním schválením v roce 1932. Aktualnost tématu trvá stále, stejně tak jako služebné kněžství. Zvláště v dnešní době, kdy se kněžská identita do značné míry vytrácí, však nabývá na významu.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání, v MCM první • Brož., 115x170 mm, 120 stran, 157 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc